

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **V. D. T.**
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem S. K. Neumanna 2052, Varnsdorf

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení č. j. OAM-51998/ZM-2019
spočívající v nevydání zaměstnanecké karty žalobci

takto:

- I. Žalovaný je povinen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku vydat rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty vedeném pod čj. OAM-51998/ZM-2019.
- II. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci náhradu nákladů v řízení ve výši 19 347 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Eichlera, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Žaloba

1. Žalobce se žalobou podanou soudu dne 25. 3. 2021 domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného a žádal, aby byla soudem žalovanému rozsudkem uložena povinnost vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod čj. OAM-51998/ZM-2019 o žádosti žalobce podané žalovanému dne 15. 8. 2019.
2. Svou žalobu žalobce odůvodnil tím, že dne 15. 8. 2019 podal žalovanému žádost o vydání zaměstnanecké karty dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), o níž žalovaný vede řízení pod čj. OAM-51998/ZM-2019. Dne 3. 11. 2020 vydal správní orgán nezákonné rozhodnutí, které bylo autoremedurou zrušeno dne 11. 11. 2020, v řízení se pokračovalo, ale od té doby je správní orgán nečinný a nevydal rozhodnutí ve lhůtě stanovené v ust. § 169t odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Opatřením čj. MV-200045-3/SO-2020 proti nečinnosti ze dne 13. 1. 2021 nadřízený orgán žalovaného (Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců) k návrhu žalobce přikázal žalovanému, aby ve věci rozhodl do 60 dnů.
3. Podáními ze dne 27. 4. 2021 žalobce doplnil, že nebyl vyzván k poskytnutí součinnosti k udělení DV/R víza a že žalobci dosud nebylo vydáno ani vstupní vízum za účelem převzetí pobytové karty.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel, že by byl nečinný, kdy podle Cizineckého informačního systému (CIS) byl žalobci povolen pobyt jako dlouhodobý za účelem zaměstnanecké karty do 31. 8. 2021, přičemž předkládací zpráva k vydání zaměstnanecké karty byla vydána dne 18. 2. 2021. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.
5. V podání ze dne 30. 4. 2021 žalovaný uvedl, že žalobci dosud nebylo předáno rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty, neboť mu nebyly sejmuty biometrické údaje.
6. Žalovaný dále v podání ze dne 3. 5. 2021 dodal s odkazem na ust. § 169t odst. 7 písm. a), odst. 9 písm. a), § 165a odst. 1 písm. f) a § 169r odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, že za normálních okolností by Velvyslanectví ČR v Hanoji ihned po obdržení pokynu žalovaného žalobce vyzvalo k převzetí dlouhodobého víza dle ust. § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. To však s ohledem na přijatá ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví ČR nebylo a ani v současnosti není možné. V době, kdy byl vydán pokyn k udělení dlouhodobého víza za účelem převzetí povolení k pobytu (zaměstnanecké karty) platilo ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR č. j. MZDR 20599/202-73/MIN/KAN ze dne 26. 4. 2021, které nařídilo zastupitelským úřadům nevyznačovat do cestovních dokladů cizinců jiná dlouhodobá víza za účelem převzetí povolení k pobytu než v případě žádostí, které jsou ve smyslu tohoto ochranného opatření oprávněny přijmout. Ministerstvo

zdravotnictví bylo oprávněno na základě ust. § 80 odst. 1 písm. h) ve spojení s ust. § 68 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví vydat opatření, kterým omezí či dočasně pozastaví příjezd cizinců na území ČR, aby se jako v tomto případě zabránilo dalšímu šíření této nemoci. Žalovanému proto nelze přičítat nečinnost ani mu nařídít rozhodnout o žádosti v určité lhůtě, protože není dopředu známo, jakým způsobem se bude vyvíjet pandemiologická situace a regulace Ministerstvem zdravotnictví.

III.

Vyjádření účastníků při jednání

7. Žalovaný byl k jednání soudu předvolán vyrozuměním, které bylo doručeno do jeho datové schránky dne 17. 5. 2021 (viz čl. 36 soudního spisu). Žalovaný se bez omluvy k jednání nedostavil.
8. Jednání se účastnil toliko zástupce žalobce, který omluvil neúčast žalobce. Při jednání žalobce setrval na žalobě a zdůraznil, že mohl-li by žalovaný přenést svou odpovědnost za vydání rozhodnutí na Ministerstvo zahraničních věcí, resp. zastupitelský úřad, znemožnilo by to ochranu žalobce před nečinností ve věci jeho žádosti. Žalobce k důkazu předložil informace zveřejněné na webu Ministerstva zahraničních věcí ke dni jednání soudu (www.mzv.cz/jnp/cz/informace_pro_cizince/aktuality/prijimani_zadosti_o_viza_od_11_kvetna.html) a svou emailovou korespondenci s Ministerstvem zahraničních věcí.

IV.

Rozhodnutí soudu

9. V souladu s ust. § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
10. Podle ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. platí, že ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, se může žalobou domáhat toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení.
11. Podle ust. § 81 odst. 2 s. ř. s. pak platí, že je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. Je-li žaloba nedůvodná, soud ji zamítne podle ust. § 81 odst. 3 s. ř. s.
12. Soud konstatuje, že podmínka stanovená v ust. § 80 odst. 1 s. ř. s. byla splněna. Žaloba byla podána dne 25. 3. 2021. Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 6. 2020, č. j. OAM-51998-21/ZM-2019, byla žádost žalobce zamítnuta. K odvolání žalobce bylo však toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) ze dne 11. 9. 2020, č. j. MV-119093-3/SO-2020, a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání a rozhodnutí. Uvedené rozhodnutí Komise nabylo právní moci dne 15. 9. 2020. Z tohoto důvodu nemohl před podáním žaloby uplynout více než rok od uplynutí lhůty stanovené žalovanému k vydání rozhodnutí.
13. Zároveň žalobce v souladu s ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2007,

čj. 7 Ans 1/2007-100, publ. ve Sb. NSS pod č. 1683/2008). Soudní ochrana před indolencí správního orgánu má totiž subsidiární povahu a nastupuje tedy až za situace, kdy existující nečinnost nebyla odstraněna uvnitř systému veřejné správy, tudíž až poté, kdy prostředky správního práva k tomu určené selhaly. Před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je v řízení vedeném podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) proto třeba vždy nejprve vyčerpat procesní prostředek ochrany proti nečinnosti ve správním řízení, kterým je návrh nadřízenému správnímu orgánu dle ust. § 80 odst. 3 správního řádu. Komise jako nadřízený orgán žalovaného v posuzované věci rozhodnutím ze dne 13. 1. 2021 vyhověl postupem podle ust. § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu žádosti žalobce o přijetí opatření proti nečinnosti žalovaného ve věci řízení o žádosti žalobce a přikázal žalovanému vydat rozhodnutí do 60 dnů po doručení tohoto opatření, k němuž došlo dne 13. 1. 2021. Lhůta stanovená Komisí žalovanému pro vydání rozhodnutí tedy běžela do 15. 3. 2021.

14. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Mezi účastníky řízení není sporu o následujícím skutkovém stavu: Dne 15. 8. 2019 podal žalobce na zastupitelském úřadu žádost o zaměstnaneckou kartu. Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 12. 2019, č. j. OAM-51998-9/ZM-2019, byla žádost žalobce zamítnuta. K odvolání žalobce bylo však toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím Komise ze dne 9. 3. 2020, č. j. MV-8059-3/SO-2020, jež nabylo právní moci dne 10. 3. 2020, a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 6. 2020, č. j. OAM-51998-21/ZM-2019, byla žádost žalobce opět zamítnuta. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím Komise ze dne 11. 9. 2020, č. j. MV-119093-3/SO-2020, jež nabylo právní moci dne 15. 9. 2020, a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 11. 2020, čj. OAM-51998-27/ZM-2019, byla žádost žalobce opět zamítnuta, ale toto rozhodnutí bylo zrušeno v rámci autoremedury rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 11. 2020, čj. OAM-51998-30/ZM-2019. K návrhu žalobce Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců vydala dne 13. 1. 2021 opatření proti nečinnosti, jímž přikázala žalovanému, aby o žádosti žalobce vydal rozhodnutí do 60 dnů od doručení tohoto opatření, přičemž k tomuto doručení došlo dne 13. 1. 2021, tudíž šedesátidenní lhůta uložená žalovanému Komisí uplynula dnem 15. 3. 2021. Dne 18. 2. 2021 zpracovala úřední osoba za žalovaného formou předkládací zprávy návrh na vydání zaměstnanecké karty a dne 19. 2. 2021 byl udělen pokyn k udělení víza za účelem převzetí povolení k dlouhodobému pobytu Velvyslanectví v Hanoji.
16. Podle ust. § 71 odst. 5 správního řádu se nedodržení lhůt nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil.
17. Podle ust. § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu může nadřízený správní orgán přikázat nečinnému správnímu orgánu, aby ve stanovené lhůtě vydal rozhodnutí.
18. Soud vyšel z toho, že účelem správních i soudních prostředků ochrany proti nečinnosti je to, aby účastník řízení dosáhl vydání rozhodnutí ve věci samé, a to z povahy věci v co nejkratší době (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2020, čj. 1 Azs 200/2020-31, publ. pod č. 4086/2020 ve Sb. NSS, bod 20).

19. Soud vyšel dále z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, čj. 2 Ans 14/2012-41, publ. pod č. 2785/2013 ve Sb. NSS, jehož právní věta zní: „*Nečinnost je objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsaných lhůtách nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů. Ne každá nečinnost je však přičitatelná správnímu orgánu. Ustanovení § 71 odst. 5 správního řádu z roku 2004 představuje materiální hledisko posouzení takového stavu; má-li zjištěná nečinnost svůj původ ve způsobu, jakým vystupuje v řízení jeho účastník, nejde o nečinnost správního orgánu a nelze se proti ní dovolávat ochrany. Posouzení, zda nejde o takovou situaci, přísluší i správnímu soudu v rámci posouzení důvodnosti žaloby podané dle § 79 a násl. s. ř. s. Přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 4 správního řádu z roku 2004), je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný, a nejde tedy o případ, na který pamatuje § 71 odst. 5 citovaného zákona. Správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním účastníka řízení (žalobce) se, z pohledu § 71 odst. 5 téhož zákona, může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti.*“
20. Z tohoto právního východiska vyplývá pro případ žalobce závěr, že vzhledem k tomu, že přijala-li dne 13. 1. 2021 Komise opatření proti nečinnosti podle ust. § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, byla nečinnost žalovaného a uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí k tomuto dni pro posouzení soudu závazně presumována. Soud proto zkoumal výlučně to, zda byl žalovaný nečinný po datu 13. 1. 2021, tj. zda po tomto datu odstranil svou nečinnost vydáním rozhodnutí, resp. zda objektivně zjištěné nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí nezpůsobil žalobce (srov. výše citované ust. § 71 odst. 5 správního řádu). Jinými slovy, pozornost soudu se soustředila pouze na zjištění, zda opatřením přijatým Komisí byla nečinnost odstraněna, kdy součástí takového skutkového hodnocení musela být i úvaha, zda případná pokračující nečinnost není vyvolána procesním chováním žalobce.
21. Podle ust. § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnaneckou kartou rozumí povolení k dlouhodobému pobytu.
22. Ust. § 44 odst. 1 ve spojení s ust. § 30 odst. 2, 4 zákona o pobytu cizinců stanoví, že cizinec, který podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadu a bylo mu uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí příslušného oprávnění k pobytu na území, je povinen za účelem vydání průkazu o povolení k pobytu se do 3 pracovních dnů ode dne vstupu na území osobně dostavit na ministerstvo ke zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu, a to včetně pořízení biometrických údajů cizince a jeho podpisu, který je určen k jeho dalšímu digitálnímu zpracování; podpis se nepořídí, pokud cizinci v jeho provedení brání těžko překonatelná překážka.
23. Podle ust. § 44 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že cizinci, který podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, ministerstvo vydá potvrzení o splnění podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu; to neplatí, jde-li o vydání zaměstnanecké karty cizinci, kterému bylo vydáno na danou pracovní pozici povolení k zaměstnání nebo který je uvedený v ust. § 98 zákona o zaměstnanosti.
24. Ust. § 44 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví, že cizinec je povinen ve lhůtě stanovené ministerstvem, nejpozději však do 60 dnů ode dne pořízení biometrických údajů, dostavit se na ministerstvo k převzetí průkazu o povolení k pobytu.

25. Podle ust. § 30 odst. 2, 4 zákona o pobytu cizinců platí, že vízum k pobytu nad 90 dnů se cizinci uděluje za účelem převzetí příslušného oprávnění k pobytu na území. V případě, že převzetí oprávnění k pobytu brání důvody na vůli cizince nezávislé, považuje se doba pobytu po vstupu cizince na území za prodlouženou až do doby, než tyto důvody pominou.
26. Ust. § 169t odst. 8 písm. a), b) zákona o pobytu cizinců stanoví, že hodlá-li ministerstvo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu vyhovět, vyzve žadatele podle ust. § 44 odst. 1 k poskytnutí údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu a podle ust. § 44 odst. 3 k převzetí průkazu o povolení k pobytu.
27. Podle ust. § 169r odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že se zastaví řízení o žádosti, jestliže se cizinec, který podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, ve lhůtě podle ust. § 44 odst. 1 nedostaví na ministerstvo ke zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu nebo ve lhůtě podle ust. § 44 odst. 3 nepřeveze průkaz o povolení k pobytu, pokud v této lhůtě nesdělí, že mu v tomto úkonu brání důvody na jeho vůli nezávislé.
28. Řízení o žádosti se zastaví i v případě, že cizinec podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadu, ale na jeho výzvu se ve stanovené lhůtě nedostavil k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle ust. § 30 odst. 2, k jehož udělení vydalo pokyn ministerstvo, aniž v této lhůtě sdělil, že mu v tomto úkonu brání důvody na jeho vůli nezávislé (srov. ust. § 169r odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců).
29. Z uvedené právní úpravy vyplývá, že řízení o vydání zaměstnanecké karty zahájené podáním žádosti na zastupitelském úřadě vykazuje určitá procesní specifika. Zastupitelský úřad totiž v určité fázi řízení vystupuje v podstatě jako prostředník mezi žadatelem a orgánem zodpovědným za vydání rozhodnutí, tedy žalovaným [viz ust. § 169b nebo ust. § 165a odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců]. Je to zastupitelský úřad, kdo též v průběhu řízení komunikuje s žadatelem. Pokud žalovaný dospěje k závěru, že lze žádosti vyhovět, udělí zastupitelskému úřadu pokyn, aby žadatele vyzvalo, aby se dostavil k vyznačení víza nad 90 dnů za účelem převzetí zaměstnanecké karty, a toto vízum mu udělilo (viz ust. § 30 odst. 2, 4 zákona o pobytu cizinců). Žadatel se dostaví na zastupitelský úřad a obdrží vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí zaměstnanecké karty. Na základě tohoto víza žadatel přicestuje na území ČR a je povinen do 3 pracovních dnů se osobně dostavit na pracoviště žalovaného za účelem splnění ohlašovací povinnosti a poskytnutí biometrických údajů nutných ke zhotovení zaměstnanecké karty (viz ust. § 42g odst. 1 ve spojení s ust. § 44 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Žadateli je současně vydáno tzv. potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty a žadatel je oprávněn od tohoto okamžiku pracovat (viz ust. § 44 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). V stanovené lhůtě, nejpozději do 60 dnů od porízení biometrických údajů, se pak žadatel musí osobně dostavit na pracoviště žalovaného za účelem převzetí průkazu o zaměstnanecké kartě (viz ust. § 42g odst. 1 ve spojení s ust. § 44 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Z uvedeného popisu je zřejmé, že ve fázi po udělení pokynu k udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí zaměstnanecké karty je další průběh řízení končící vydáním průkazu zaměstnanecké karty žadateli značně závislý na součinnosti žadatele (zda se dostaví na výzvy správních orgánů a poskytne vyžádanou součinnost). Neposkytne-li zaviněně přes výzvu správních orgánů

žadatel tuto součinnost, řízení o jeho žádosti se zastaví [srov. ust. § 169r odst. 1 písm. a) nebo h) zákona o pobytu cizinců].

30. Tomu odpovídá i specifická úprava lhůt k vydání rozhodnutí ve věci žádosti o vydání zaměstnanecké karty.

31. Podle ust. § 169t odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že vydáním rozhodnutí v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu se rozumí převzetí průkazu o povolení k pobytu.

32. Podle ust. § 169t odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců se rozhodnutí vydá ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty; ve lhůtě 90 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve zvlášť složitých případech, nebo pokud ministerstvo požádalo o vydání závazného stanoviska Úřad práce České republiky.

33. Avšak ust. § 169t odst. 9 zákona o pobytu cizinců stanoví, že lhůta pro vydání rozhodnutí neběží ode dne odeslání výzvy zastupitelského úřadu k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle ust. § 30 odst. 2 do doby zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu [písm. a)], dále ode dne odeslání výzvy podle ust. § 44 odst. 1 k poskytnutí údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu do doby zpracování poskytnutých údajů [písm. b)], a i ode dne odeslání výzvy podle ust. § 44 odst. 3 k převzetí průkazu o povolení k pobytu do doby převzetí průkazu [písm. c)].

34. Pro věc je významný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017-24, body 18 a 19, z něhož vyplývají následující relevantní právní východiska: „Vydáním rozhodnutí o žalobcově žádosti nelze rozumět vydání předkládací zprávy, ani interního pokynu k udělení víza k pobytu nad 90 dnů. (...) Odkazuje-li stěžovatel na laxní přístup zastupitelského úřadu, který váhal s učiněním výzvy k dostavení se k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, může jít skutečně o vadný postup, který stěžovatel nemůže ovlivnit; na druhou stranu jde o vadný postup orgánu státní správy, který nemůže jít k tíži žadatele, o jehož žádosti není v důsledku tohoto postupu rozhodnuto v zákonem stanovené lhůtě. Stěžovatel je podle § 12 odst. 1 písm. h) zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ústředním orgánem státní správy pro povolování pobytu cizinců. Právě k jeho tíži tedy musí jít případný vadný postup orgánu státní správy v této oblasti; je také jeho odpovědností podle § 24 téhož zákona pečovat „o náležitou právní úpravu“ záležitostí spadajících do jeho věcné působnosti, a tedy také o to, aby zákonná pravidla a postupy související s povolováním pobytu cizincům, byla nastavena způsobem umožňujícím vydávat rozhodnutí bez průtahů. (...) Současně je třeba zopakovat odkaz krajského soudu na § 169 odst. 12 písm. a) – pokud by zastupitelský úřad před uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené v § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců vyzval žalobce, aby se dostavil k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 2 téhož zákona za účelem převzetí zaměstnanecké karty do jeho cestovního dokladu, lhůta pro vydání rozhodnutí by se daným okamžikem stěžovateli stavěla a on by nemohl být považován za nečinného. Vzhledem ke skutečnosti, že sám stěžovatel nevydal pokyn k udělení víza k pobytu nad 90 dnů dle uvedeného ustanovení v rámci zákonné šedesátidenní lhůty (která uplynula dne 21. 8. 2017), nemohlo dojít ke stavení běhu lhůty pro vydání rozhodnutí a k rozšíření časového prostoru pro vydání rozhodnutí. Ani okamžitá reakce zastupitelského úřadu, který by žalobce

vyzval k převzetí víza k pobytu nad 90 dnů, by tedy nemohla zhojit skutečnost, že stěžovatel je nečinný, tím, že by došlo ke stavení lhůty pro vydání rozhodnutí.“

35. Z uvedeného vyplývá, že pro posouzení nečinnosti žalovaného je zcela irelevantní, zda vyhotovil předkládací zprávu, zda udělil pokyn zastupitelskému úřadu k udělení vstupního víza podle ust. § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, zda je faktickým původcem nečinnosti zastupitelský úřad nebo žalovaný. Stejně tak je irelevantní, zda zastupitelský úřad odeslal žalobci výzvu k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle ust. § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, protože k tomu nesporně nedošlo do uplynutí zákonné lhůty k vydání rozhodnutí. Pokud by zastupitelský úřad před uplynutím lhůty k vydání rozhodnutí odeslal žalobci výzvu k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle ust. § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, vylučovalo by to nečinnost žalovaného, protože v tu dobu by neběžela lhůta pro vydání rozhodnutí [srov. ust. § 169t odst. 9 písm. a) zákona o pobytu cizinců], ale k tomu v posuzovaném případě nedošlo.
36. V posuzované věci uplynula lhůta k vydání rozhodnutí bezpečně před 13. 1. 2021, kdy Komise vydala opatření k odstranění nečinnosti žalovaného. Skutečnost, kdy dříve ve skutečnosti lhůta k vydání rozhodnutí uběhla, nebyla pro posouzení důvodnosti žaloby významná. Zda a kdy žalovaný zpracoval předkládací zprávu a udělil pokyn zastupitelskému úřadu k udělení vstupního víza, není, jak je výše odůvodněno, pro rozhodnutí soudu v této věci relevantní. Z tohoto důvodu byl žalovaný ke dni podání žaloby nečinný, neboť nečinnost presumovanou ke dni 13. 1. 2021 neodstranil vydáním rozhodnutí. I kdyby žalovaný vyzval žalobce po 13. 1. 2021 k vyznačení vstupního víza, ke stavení lhůty pro vydání rozhodnutí by podle ust. § 169t odst. 9 písm. a) zákona o pobytu cizinců nemohlo dojít, protože ke skutečnosti zakládající stavení lhůty by došlo až po jejím uplynutí. Slovy Krajského soudu v Praze v bodě 15 rozsudku ze dne 6. 11. 2017, č. j. 48 A 122/2017-18, který byl aprobován výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017-24, *„Lhůta, která již uběhla (a tudíž již neběží), se přirozeně již nemůže stavět (srov. obdobně závěr vyslovený v rozsudku NSS ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012-20, publ. pod č. 2871/2013 Sb. NSS.“*
37. Žalovaný v řízení uplatnil jedinou konkrétní obranu, která podle něj měla vyloučit závěr o jeho nečinnosti, a to že výzvu k vyznačení vstupního víza nemohl zastupitelský úřad odeslat vzhledem k ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví. Tato obrana nemohla být z povahy věci úspěšná. Lhůta k vydání rozhodnutí žalovanému uplynula nejpozději dne 13. 1. 2021. Nečinnost žalovaného mohla být odstraněna jen vydáním rozhodnutí, k němuž nedošlo. Z jakých důvodů k vydání rozhodnutí nedošlo, pokud neležely na straně žalobce, nebylo pro posouzení nečinnosti významné, protože lhůta k rozhodnutí již uplynula, a proto nemohla být žádným úkonem žalovaného ani jinou překážkou stavěna.
38. Navíc, ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 26. 4. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-73/MIN/KAN, jímž jediným žalovaný konkrétně argumentoval a jímž soud provedl důkaz, bylo zrušeno ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 3. 5. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-76/MIN/KAN. Ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 26. 4. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-73/MIN/KAN, na němž stavěl žalovaný svou obranu, bylo účinné pouze po dobu od 27. 4. do 3. 5. 2021, tzn. po dobu 7 dnů. A podle tohoto ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 26. 4. 2021, č.

j. MZDR 20599/2020-73/MIN/KAN, navíc ani vyznačení vstupního víza žalobci nic nebránilo: Bodem I.13 písm. k) ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 26. 4. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-73/MIN/KAN, Ministerstvo zdravotnictví nařídilo *nepřijímat žádosti o víza a přechodné a trvalé pobyty na zastupitelských úřadech České republiky ve třetích zemích, s výjimkou žádostí o vydání dlouhodobého víza za účelem převzetí povolení k pobytu na území České republiky, kdy tyto výjimky platí pouze pro žádosti o víza a pobyty na zastupitelských úřadech České republiky ve státech, jejichž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění COVID19 přijímání takových žádostí umožňují, a které nejsou na seznamu zemí s extrémním rizikem výskytu onemocnění COVID-19; Ministerstvo zahraničních věcí zveřejní seznam takových států způsobem umožňujícím dálkový přístup.* Bodem I.15 ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 26. 4. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-73/MIN/KAN, Ministerstvo zdravotnictví nařídilo *vyznačit na zastupitelských úřadech České republiky ve třetích zemích do cestovního dokladu vízum pouze v případě žádostí, které lze podle bodu I.13 přijmout s výjimkou bodu I.13 písm. i), kde se vyznačují pouze víza související s žádostmi o pobytová oprávnění za účelem studia v akreditovaném studijním programu na vysoké škole nebo v rámci programu „Zrychlená procedura udělování pobytových oprávnění pro cizince – zahraniční studenty ze třetích zemí“; to platí i pro žádosti přijaté přede dnem účinnosti tohoto opatření.* Dalším dokazováním soud z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 21. 5. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-80/MIN/KAN, bod II, zjistil, že Vietnamská socialistická republika není zařazena mezi země s extrémním rizikem nákazy COVID-19, a ze sdělení Ministerstva zdravotnictví ze dne 28. 5. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-82/MIN/KAN, že jde o zemi s velmi vysokým rizikem výskytu tohoto onemocnění.

39. Z webových stránek Velvyslanectví v Hanoji (www.mzv.cz/hanoi/cz/vizove_a_konzularni_informace/obnoveni_nekterych_vizovych_cinnosti_na.html) a Ministerstva zahraničních věcí (www.mzv.cz/jnp/cz/informace_pro_cizince/aktuality/prijimani_zadosti_o_viza_od_11_kvetna.html) soud zjistil, že ke dni rozhodnutí soudu (2. 6. 2021) podmínky na Velvyslanectví v Hanoji umožňují, aby zde byly přijímány žádosti o „víza za účelem převzetí povolení k pobytu na území ČR (tzv. vízum typu D/VR) – tzv. přenos vízového štítku – bez ohledu na účel pobytu“. Z emailové komunikace mezi žalobcem a Ministerstvem zahraničních věcí předložené žalobcem při jednání soud nezjistil žádné, pro rozhodnutí relevantní, skutečnosti.
40. Soud konstatuje, že specifikovaným ochranným opatřením nebylo zastupitelským úřadům zakázáno cizincům vyznačovat víza za účelem převzetí povolení k pobytu D/VR dle ust. § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V ochranném opatření bylo zastupitelským úřadům nařízeno vyznačit do cestovního dokladu vízum pouze v případě žádostí, které lze přijmout, přičemž explicitně bylo stanoveno, že zákaz přijímání žádostí o víza neplatí pro žádosti o vydání dlouhodobého víza za účelem převzetí povolení k pobytu. V případě velvyslanectví v Hanoji byla splněna i podmínka stanovená v ochranném opatření spočívající v tom, že opatření Vietnamské socialistické republiky prováděná z důvodu pandemie onemocnění COVID-19 přijímání žádostí o vydání dlouhodobého víza za účelem převzetí povolení k pobytu umožňují a že Vietnamská socialistická republika není na seznamu zemí s extrémním rizikem výskytu onemocnění COVID-19.

41. Z důvodu kontradiktornosti řízení není soud oprávněn domýšlet na jedné straně ani žalobní body a na druhé straně ani obranu žalovaného. Bylo proto na žalovaném, aby tvrdil a prokázal, jaké individuální okolnosti mu bránily ve vydání rozhodnutí ve věci žalobce (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32 in fine, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují, kdy by takovým postupem přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta, kdy podle zdejšího soudu totéž platí i pro žalovaného). Bránil-li se žalovaný tím, že mu soud nemůže nařídít vydat rozhodnutí v určité lhůtě, protože není známo, jak se bude vyvíjet epidemiologická situace a regulace ochrannými opatřeními, pominul výše citované ust. § 81 odst. 1 s. ř. s.
42. Soud dodává, že podle ust. § 64 s. ř. s. ve spojení s ust. § 121 o. s. ř. není třeba dokazovat právní předpisy uveřejněné nebo oznámené ve Sbírce zákonů a mezinárodních smluv nebo v předcházející obdobné sbírce, mezi něž ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví nepatří (viz ust. § 68 odst. 1, § 80 odst. 1 písm. h) a § 94a odst. 2 zákona č. 258/2000Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů).
43. Soud tedy shrnuje, že v době podání žaloby i v době vydání tohoto rozsudku byl žalovaný nečinný. Výrokem I tohoto rozsudku proto soud uložil žalovanému v souladu s ust. § 81 odst. 2 s. ř. s. povinnost vydat v řízení o předmětné žádosti žalobce rozhodnutí a stanovil mu k tomu lhůtu 30 dnů, která se jeví jako přiměřená. Délku lhůty stanovil soud vzhledem k dosavadní délce řízení o žádosti žalobce a jeho stádiu, přičemž soudem stanovená lhůta nepřesahuje šedesátidenní lhůtu k vydání rozhodnutí stanovenou zákonem o pobytu cizinců.

V.

Náklady řízení

44. Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o ustanovení ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byl procesně úspěšný žalobce a náleží mu proto náhrada nákladů řízení v celkové výši 19 347 Kč. Náklady žalobce tvoří jednak soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, dále pak odměna za 4 úkony právní služby podle ust. § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu (převzetí právního zastoupení, sepsí žaloby, sepsí podání ze dne 27. 4. 2021, účast u jednání soudu). Podle ust. § 7 bodu 5 ve spojení s ust. § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč, proto celková odměna za úkony právní služby činí 12 400 Kč (4 x 3 100). Náhrada hotových výdajů pak dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon, tj. celkem 1 200 Kč. Dále jde o náhradu cestovních výdajů advokáta žalobkyně za 430 km (2 x 215 km) z Varnsdorfu do Plzně a zpět na jednání soudu v celkové částce 3 747 Kč. V cestovním je zahrnuta amortizace 1 892 Kč (4,40 Kč/km x 430 km) a náhrada za pohonné hmoty 655 Kč (5,6 l/100 km x 430 km x 27,20 Kč/1l nafty). Žalobce má nárok i na náhradu za nárokovaný promeškaný čas strávený na cestě podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 1 200 Kč (12 půlhodin po 100 Kč).
45. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů

řízení byla stanovena podle ust. § 160 odst. 1 in fine o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. června 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu